

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/305/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714215884
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6714215884.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu Mgr. Janky Benkovičovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu F. H., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom V. XX, XXX XX M. M., právne zastúpeného JUDr. Jaroslavom Klátikom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Havranské 11, 974 32 Banská Bystrica, proti žalovanému J. X., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom C. XXX/XX, XXX XX Z., právne zastúpenému Mgr. Ianko Troiak, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Dukelských Hrdinov 34, 960 01 Zvolen, o zaplatenie 2.000,- Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/249/2015-134 z 14. mája 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 17. 06. 2015 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má n á r o k voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, resp. „súd prvej inštancie“, eventuálne „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 14. 05. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 17. 06. 2015 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). V prevyšujúcej časti okresný súd žalobu zamietol (II. výrok). O trovách prvoinštančného konania okresný súd rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (III. výrok).

2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 2.000,- Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania z titulu uzavretej Zmluvy o pôžičke dňa 06. 11. 2013 (ďalej aj „Zmluva o pôžičke“), predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy 2.000,- Eur na dobu maximálne 14 kalendárnych dní, s tým že zmluva bola uzavretá ústne a pôžička bola bezúročná. Suma 2.000,- Eur bola dňa 06. 11. 2013 hotovostným vkladom vložená na účet žalovaného, čo vyplýva z potvrdenia banky. Žalovaný mal sumu 2.000,- Eur vrátiť najneskôr do 20. 11. 2013, dlh nezaplatil, a preto sa dostal do omeškania počnúc dňom 21. 11. 2013.

3. V ďalšej časti odôvodnenia prvoinštančný súd uviedol, že z potvrdenia V. V., a.s. M. M. zo dňa 06. 11. 2013 vyplýva vloženie sumy 2.000,- Eur žalobcom na účet žalovaného. Túto skutočnosť žalovaný nepopieral. Ďalšie vklady na účet žalovaného žalobcom sa uskutočnili dňa 27. 09. 2013 v sume 2.400,- Eur, dňa 15. 10. 2013 v sume 2.000,- Eur, dňa 29. 10. 2013 a dňa 14. 11. 2013 v sume 2.000,- Eur. Dňa 19. 11. 2013 vložila na účet žalovaného svedkyňa S. H. sumu 2.000,- Eur. Z listinného dôkazu označeného „Pôžička“ vyplynulo, že dňa 20. 09. 2013 žalovaný prevzal od žalobcu 1.600,- Eur,

zároveň súhlasil s mesačným úrokom. Podľa dôkazu označeného „Prevzatie peňazí“ zo dňa 03. 09. 2013 žalovaný od žalobcu prevzal sumy 3.000,- Eur do 06. 09. 2013. Ďalej prvoinštančný súd poukázal na fotokópiu občianskeho preukazu žalovaného, predloženú žalobcom.

4. Po uvedení zákonných ustanovení § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 563, § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 132 ods. 1, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) okresný súd konštatoval, že: „Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní nesporne preukázal, že dňa 06. 11. 2013 vložil na účet žalovaného sumu 2.000,- Eur. Súd však dospel k záveru, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal, že došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným za tých podmienok, že žalobca poskytne žalovanému pôžičku vo výške 2 000,- Eur s lehotou splatnosti do dvoch týždňov od poskytnutia finančných prostriedkov, pričom súd tu poukazuje, že na túto skutočnosť okrem svojej výpovede žalobca neprodukoval žiadny dôkaz, že by došlo k uzavretiu vyššie uvedenej zmluvy o pôžičke za tých podmienok, ako to žalobca uvádzal. Podľa názoru súdu teda žalobca nepreukázal uzavretie predmetnej zmluvy, avšak podľa názoru súdu v predmetnom prípade sa jedná o nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keďže v konaní nesporne bolo preukázané, že dňa 06. 11. 2013 žalobca vložil na účet žalovaného sumu 2.000,- Eur. V danom prípade podľa názoru súdu sa jedná o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré vzniklo plnením bez právneho dôvodu, nakoľko zas naopak podľa názoru súdu, žalovaný nepreukázal tie okolnosti, ktoré uvádzal vo svojej obrane, že naopak žalobca si požičiaval od neho finančné prostriedky a vkladom na jeho účet dňa 06. 11. 2013 mu tieto finančné prostriedky vracal, pričom podľa názoru súdu žalovaný neprodukoval na tieto jeho skutkové tvrdenia žiadne dôkazy. Ani bližšie tieto skutkové tvrdenia nerozviadol ohľadom toho, za akých okolností, kedy a za akých podmienok došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi žalovaným, ako veriteľom a žalobcom, ako dlžníkom. Tak isto súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný hodnoverným spôsobom nepreukázal ani tú skutočnosť, či disponoval finančnými prostriedkami pre účely ich požičiavania žalobcovi, ich výškou a pôvodom ich nadobudnutia, pričom súd poukazuje, že žalovaný mal dostatok času na preukázanie týchto skutočností. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda žalobca tvrdil, že bola uzatvorená ústna zmluva o pôžičke, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, pričom podľa názoru súdu žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke za tých podmienok, ako to je vyššie uvedené, nakoľko to žalovaný poprel. Zároveň súd poukazuje na tú skutočnosť, že ak teda žalovaný tvrdil, že naopak on požičiaval finančné prostriedky žalobcovi, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, pričom podľa názoru súdu žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne týchto jeho skutkových tvrdení, pričom žalobca tieto skutkové tvrdenia poprel. Na základe vyššie uvedeného súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.000,- Eur, keďže v konaní hodnoverným spôsobom bol preukázaný vklad sumy 2.000,- Eur dňa 06. 11. 2013 na účet žalovaného s tým, že súd dospel k záveru, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie u žalovaného, získané plnením bez právneho dôvodu. S poukazom na zákonné ustanovenie § 458 ods. 1 súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.000,- Eur a v tejto časti žalobe z vyššie uvádzaných dôvodov vyhovel. Súd žalobu zamietol v prevyšujúcej časti, pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia úrokov z omeškania zo sumy 2.000,- Eur vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 21. 11. 2013 až do zaplatenia a to z toho dôvodu, že s poukazom na zákonné ustanovenie § 563 podľa názoru súdu, žalovaný mal povinnosť vydať predmetné bezdôvodné obohatenie, teda finančné prostriedky vo výške 2.000,- Eur žalobcovi nasledujúci deň, keď ho žalobca o plnenie požiadal, pričom podľa názoru súdu týmto dňom je nasledujúci deň po obdržaní žaloby zo strany Okresného súdu Zvolen s tým, že z pripojenej doručky vyplynulo, že žalovaný prevzal platobný rozkaz aj so žalobou dňa 16. 06. 2015. Z tohto dôvodu sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku odo dňa nasledujúceho, t.j. odo dňa 17. 06. 2015. Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, dostane sa do omeškania, čo mu zakladá povinnosť zaplatiť veriteľovi popri plnení dlhu aj úroky z omeškania. Podľa názoru súdu žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku vo výške 2.000,- Eur odo dňa 17. 06. 2015 tak, ako je to vyššie uvedené. Súd preto priznal žalobcovi podľa ustanovenia § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia s tým, že úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zodpovedá vyššie citovaným zákonným ustanoveniam. Pokiaľ sa

teda žalobca domáhal zaplataenia úroku z omeškania odo dňa 21. 11. 2013 a vo výškach tak, ako je to uvedené v žalobnom návrhu, súd v tejto časti žalobu zamietol, čo sa týka výšky úroku z omeškania, ako aj termínu, od kedy bol požadovaný úrok z omeškania, nakoľko správna výška úroku z omeškania predstavuje priznaný úrok vo výške 5,05 % ročne, vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia“.

5. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a podľa zásady úspechu žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur s prísl. (I. výrok) vrátane výroku o trovách konania (III. výrok), podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

7. V odôvodnení odvolania uviedol, že prvoinštančný súd sa riadne a presvedčivo nevysporiadal s rozpornými tvrdeniami strán sporu a vypočutej svedkyne, s rozpormi, ktoré vyplývajú z predložených listinných dôkazov. Konštatoval, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní a odôvodnení rozhodnutia porušil povinnosť vyhodnotiť do spisu predložené dôkazy jednotlivo tak i k vzájomnej súvislosti, čím by tak ako tomu bolo pri predchádzajúcom rozhodnutí vo veci, postrehol jednoznačný rozpor v tvrdeniach žalobcu, vypočutej svedkyne, ktorá je žalobcovi blízka osoba a má záujem na úspechu žalobcu v spore. Poukázal na odlišné tvrdenia žalobcu pred rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým bol skorší rozsudok prvoinštančného súdu zrušený a vzájomne si odporujúce. Žalobca sa k podrobnostiam ohľadom vzťahu so žalovaným, ako aj ním tvrdenej pôžičke, resp. opakovaným pôžičkám vyjadroval nepresne, nejednoznačne a pri opakovanom položení otázok si na nepamätal, viackrát prispôboval a menil svoje výpovede ohľadne výšky ním poskytnutých finančných prostriedkov, ich vrátenia, keď na pojednávaní dňa 25. 01. 2016 uviedol, že inú pôžičku okrem tej, ktorá je predmetom sporu, neposkytol. Následne malo ísť o viac nevrátených pôžičiek, čo je v zjavnom rozpore s jeho tvrdením ako aj s tvrdením svedkyne, ktorí mali mať v tom čase k dispozícii úspory vo výške od 3.000,- Eur do 5.000,- Eur. Prvoinštančný súd sa nevysporiadal s logickou otázkou, ako mohol žalobca žalovanému poskytnúť pôžičky v celkovej výške približne 17.000,- Eur, keď uvedenou sumou nedisponoval, navyše zo strany žalovaného údajne nikdy nedošlo k vráteniu údajných pôžičiek. Poukázal na to, že už prvými dvomi pôžičkami vo výške 3.000,- Eur a 1.600,- Eur, ktorých zaplataenia sa žalobca domáha v iných konaniach, by došlo k úplnému vyčerpaniu jeho úspor. S poukazom na zamestnanie žalobcu ako aj svedkyne, je nepravdepodobné, aby v krátkych obdobiach mali finančné prostriedky na úhradu svojich bežných mesačných nákladov ako aj na poskytovanie pôžičiek. Za účelové a nepravdivé tvrdenie považoval, že si mal peniaze požičiavať za účelom kúpy pozemku alebo garáže. Žalovaný žalobcovi pri stretnutí hovoril o svojich plánoch ohľadne kúpy pozemku, ako aj stavby garáže, čím dôvodil schopnosť poskytovať pôžičky len v nižších sumách, krátkodobo, pretože nevedel kedy bude musieť uhradiť náklady na stavbu garáže, resp. kúpnu cenu za pozemok, ak dôjde k dohode o jeho kúpe. Je preto nelogické, že by si žalovaný od žalobcu požičiaval peniaze za úrok na stavbu garáže a kúpu pozemku na tak krátke obdobia a súčasne by mal doma s manželkou finančné prostriedky, ktoré by na daný účel nepoužil. Neunesenie dôkazného bremena na preukázanie požičiavania finančných prostriedkov žalobcovi vyplýva z objektívnych príčin, pretože ich spoločný priateľ, ktorý vedel o finančnej situácii v rodine žalovaného ohľadne dedenia finančných prostriedkov po príbuznej manželky žalovaného a súčasne z predaja bytu po svokre, pred podaním žaloby zomrel. Žalovaný nikdy neposkytol žalobcovi väčší obnos ako 1 krát 3.000,- Eur, 1 krát 1.600,- Eur a 1 krát 2.400,- Eur a viac krát 2.000,- Eur, vždy len potom ako mu boli predchádzajúce požičané prostriedky zo strany žalobcu vrátené. Keďže žalobca vracal finančné prostriedky žalovanému v dohodnutých termínoch, tento mu krátkodobé pôžičky požičiaval opakovane, boli mu vrané na účet, čoho dôkazom je výpis z účtu žalovaného. V dnešnom období je žalovaný s manželkou v rozvodovom konaní, preto manželka žalovaného odmieta akúkoľvek komunikáciu. Z uvedeného dôvodu nevedel bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie dôkazy vyplývajúce z dedičských rozhodnutí po príbuzných jeho manželky. Poukázal na nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorý nedostatočným spôsobom odôvodnil právnu úvahu, na základe ktorej rozhodol vo veci, keď napriek rozporným výpovediam žalobcu a svedkyne, neodstránil nelogické alebo nedostatočné tvrdenia. Ďalej namietal žalobcom predložené nové listinné dôkazy, ku ktorým sa nemohol vyjadriť, pretože sa nezúčastnil pojednávania, jeho neprítomnosť bola ospravedlnená a jeho právny zástupca žalovaného sa k uvedeným dôkazom nevedel vyjadriť, čím došlo k procesnému pochybeniu prvoinštančného súdu,

ktorý znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Poukázal na preukázané požičanie sumy 2.000,- Eur vkladom na účet žalovaného, ktorý písomný doklad je hodnoverný. Konštatoval možnosť žalovaného v konaní navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. Odvolanie žalovaného považoval za účelové a jeho tvrdenie o finančných prostriedkoch z dedenia po príbuzných zo strany manželky, s ktorou je v rozvodovom konaní, je zavádzajúce a nepostačujúcim dôkazom na preukázanie žalovaným tvrdenej skutočnosti o existencii finančných prostriedkov. Žalovaný nenavrhol vykonanie dôkazov, a preto je jeho odvolanie účelové, zavádzajúce a spôsobujúce predlžovanie sporu.

9. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur s príslušenstvom (I. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu žalovanému.

13. Obsahom práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky patrí (okrem iných) aj právo na vypočítanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami sporu zo strany súdu a právo na spravodlivé prejednanie veci, ktorého súčasťou je i právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

14. Okresný súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

15. Pretože odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

16. Podľa § 185 CSP môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

17. Dokazovanie je jeden zo základných inštitútov civilného procesu. Aby súd vedel spor riadne prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie sporu. Ustanovenie § 185 CSP zaviedlo princíp formálnej pravdy. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz

iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Navrhovanie dôkazov stranami sporu je časovo ohraničené sudcovskou koncentráciou konania a zákonnou koncentráciou konania. Tieto predstavujú vyjadrenie základného princípu civilného sporu uvedeného v čl. 10 CSP (zásady arbitrárneho poriadku), podľa ktorého súd určuje priebeh a tempo konania s prihliadnutím na hospodárnosť konania tak, aby bol naplnený účel zákona. Sudcovskou koncentráciou konania sa rozumie povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesnej obrany a útoku (medzi ktoré sa radia aj návrhy na vykonanie dôkazov v zmysle § 149 CSP) včas. Prostriedky procesného útoku a obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, keby konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky, ktoré neboli uplatnené včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov. Podmienkou je, aby súd v rozhodnutí v merite veci náležite odôvodnil neprihliadnutie na včas neuplatnené prostriedky.

18. Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie, že suma, ktorej zaplata sa žalobca domáhal v tomto spore (2.000,- Eur), je nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 OZ, a preto je povinnosťou žalovaného vydať majetkový prospech získaný od žalobcu bez právneho dôvodu vo výške 2.000,- Eur vrátane jeho príslušenstva. Keďže žalovaný v prvoinštančnom konaní nenavrhol a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, odvolací súd konštatuje, že neuniesol dôkazné bremeno. Argumentácia žalovaného o poskytovaných finančných prostriedkoch zo strany žalovaného žalobcovi, ktoré tvrdenia žalovaný žiadnym dôkazom nepreukázal, je preto podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázaná a účelová.

19. Odvolací súd dodáva, že napriek záveru vysloveného v uznesení odvolacieho súdu č. k. 12Co/150/2017 - 108 zo dňa 31. 01. 2018 (bod 11.), žalovaný nepreukázal existenciu finančných prostriedkov pre účely ich požičania žalobcovi, ich výšku a pôvod ich nadobudnutia.

20. Nemožno preto súhlasiť ani s argumentáciou žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces v súvislosti s predložením nových listinných dôkazov, ku ktorým sa žalovaný pre neprítomnosť na pojednávaní nemohol vyjadriť, pretože žalovaný bol v spore právne zastúpený a navyše prvoinštančný súd svoje rozhodnutie nezaložil na dôkazoch novo predložených žalobcom.

21. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku (I. výrok) potvrdiť, vrátane závislého výroku o náhrade trov prvoinštančného konania (III. výrok), ktorý v zmysle aplikovanej zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP považuje taktiež za správny.

22. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (II. výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

23. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).